

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΒΑΡΒΑΡΕΣ ΡΩΣΣΙΚΕΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Πριν από λίγα χρόνια, οι Ρώσοι χωρικοί πιστεύανε, ότι η επιδημικές αρρώστιες οφείλονται σε διάφορα... διαβολάκια, τα όποια με μορφή και σχήμα μικροσκοπικών ζωοφίων δρομούν την νύχτα μέσα στα χωριά και στις πολιτείες και ταιμπουέιν τοις ανθρώπους την ώρα που κοιμούνται!

Όταν, λοιπόν, έπεφτε καμιά επιδημία στα χωριά της Ρωσίας, οι χωρικοί για ν' αμυνθούν εναντίον της και για να την κάνουν να φύγει απ' τον τόπο τους, μεταχειρίζονταν δύο μέσα:

Το πρώτο, το απλώς αμυντικό, ήταν το εξής:

Τα κορίτσια του χωριού μαζεύονταν προ της αύγης εξω απ' το χωριό κι' έχοντας επικεφαλής την πιο άγνη παρθένα, μπάνιζαν και τριγυρνούσαν στους δρόμους του χωριού, κρατώντας ψηλά τα χέρια τους και φωνάζοντας αδιάκόπως: «Χού, χού, γού!...»

Ο δεύτερος τρόπος, ο οποίος μόνον σε θανατηφόρες επιδημίες χρησιμοποιούνταν, ήταν ο ακόλουθος:

«Όλοι οι κάτοικοι του χωριού, άνδρες, γυναίκες, γέροντες και μαρά, μαζεύονταν να μεσάνυχτα άπάνω σ' ένα ύψωμα κι' ανάβανε μία μεγάλη φωτιά.

Έπειτα, η ώμορφότερη κοπέλλα του χωριού, που έπρεπε να ναι συγχρόνως κι' η άγνότερη παρθένα, έβγαζε τα ρούχα της κι' όταν ξεμνε ολόγυμνη, προχωρούσε προς τη φωτιά, την οποία πηδούσε, ενώ οι συχωριανοί της ψέλνανε διάφορα τροπάρια.

Τις περισσότερες φορές η κοπέλλα αυτές πέφτανε στη φωτιά και καίγονταν!

Το έθιμο αυτό, καθώς φαίνεται, οι άγροικοι Μουζικοί το διατηρούσαν από τα χρόνια που δεν είχαν ακόμη εκχριστιανισθή. Κι' είναι ολόγυμνη, προχωρούσε προς τη φωτιά, την οποία πηδούσαν άπάνω στη φωτιά, για να φύγουν τα κακά πνεύματα!...

Η άγριες αυτές συνήθειες δεν ύφίστανται πλέον σήμερα.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΟΣ

Στο άτελει του ζωγράφου:

—Μά εγώ σ'ας παρήγγειλα έναν πίνακα να έχη μέσα και πρόσωπα διάφορα... Αντί αυτού, όμως, βλέπω μία έκκλησία κι' ένα καταπαριού... Δεν υού κάνει, φίλε μου, ο πίνακάς σας...

—Κυρίε μου, ύπάρχουν και πρόσωπα, σύμφωνα με την παραγγελία σας... Τη στιγμή αυτή όμως βρισκονται... μέσα στην έκκλησία, και παρακολουθούν τη λειτουργία... Πώς θέλετε να τα δ'ητε;

—Έτσι;... Καλά, τότε... Μόλις σχολάσει η έκκλησία κι' αρχίσουν να θγνάνουν, με ειδοποιείτε για να έρθω να πάρω τον πίνακά σας!...

είναν κλονίσει την πίστη της στον άγωνα της ιδεολογίας της, κι' έβλεπε—με κάποια ειλικρίνεια της—ότι ολόκληρη η ζωή της είχε κυλήσει μάταια και άδεια...

Ναί, μάταια και άδεια! Το αναγνώριζε αυτό. Δεν ήταν αρκετό για να γεμίσει μια ζωή οι πολυχρόνιοι άγωνες της για την γυναίκα χριστιανική. Ένοιωθε και η ίδια τάρα, ότι πίσω απ' το ζήτημα αυτό, απ' την ανθρωπινή αυτή προσπάθεια, κρυβόταν ένας νόμος της φύσεως, αμείλικτος και ανισχυρός.

Κι' ο νόμος αυτός δεν άνεχεται παραθίσει, δεν συγχωρούσε συμβιβασμούς, δεν δέχεται τροποποίησι. Κι' όσους ζητούσαν να τον ύποτάξουν, τους τιμωρούσε σκληρά και άγρια!

Έρριξε μία ματιά στον καθρέπτη, κι' είδε ολόζώνταν μπροστά της την τρεμερή απόδειξη της δύναμεις αυτού του νόμου. Ναί, είδε τον έαυτο της ξερό, στεγνό, κοκκαλιάρικο, μοσκοματούρη, ζαρωμένο. Είπε τα θαλά μάτια της, τα άδεια στήθη της, την μαυροκίτρινη επιδερμίδα της τοντωμένη εκεί στα κόκκαλα του ποσού του της, και τα σουφρωμένα χέριαμα χείλη της. Παραθιάζοντας αυτόν τον νόμο, είχε καταστήσει μούμο!

Και τότε, ένοιωσε μοναχία πώς όλα άναποδογύρισαν. Άλλοφροσύνη την έπιασε, οι κρόταφοί της σφυροκοπούσαν δδονηρά απ' την ήμικρανία, και τα χέρια της τρεμοούλιαζαν.

Μούγγρισε έξαλλη:

—Όχι... Άγωνίσθηκα για μία θανάτερη ψευτιά, τόσα χρόνια... Δεν είναι ο προορισμός της γυναίκας να κατατήση μούμο σαν κι' έμένα... Όχι... Όχι... Όχι!...

Άπλωσε μηχανικά το χέρι της σ' ένα ψαλλιδάκι κι' έμπηξε μανιασμένη τις τροχισμένες αιχμές του στις φουσκωμένες φλέβες του λαμού της...

Σε μισή ώρα ήταν νεκρή από ακατάσχετη αίμορραγία.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΔΗΜΩΔΗ ΛΕΜΑΤΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ

(Άπο την Συλλογή του κ. Τάκη Λάππα)
ΠΑΝΤΡΕΥΟΥΝ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Χαριτωμένη συντροφιά μου λέει να τραγουδήσω
κι' εγώ τους λέω δεν μπορώ κι' αυτοί μου λέν' τραγουδά.
Τραβάτε με να σηκωθώ και βάλτε με να κάτσω
να 'πώ τραγουδι γάστιμο, να ιουστιμήση ο τόπος:
Νύσταζαν τα ματάκια μου και θέλω να πλαγιάσω,
να γείρω σε άκροπελαγία σκιάζουμ' από το κύμα,
να γείρω σε ούζοσπηλο φοθαμαι από τους κλέφτες,
να γείρω 'πάνου σε θουοί φοθαμαι μην κρώσω,
να γείρω στην ποδίτσα σου, 'πάνου στα γονάτα σου.
Δεν έγειαρα, δεν πλάγιασα, μήδε τον ύπνο 'π'ηρα
κι' είδα 'να όνειρο κακό, κακό για τ' όνομά μου.
Παντρεύεται η άγάπη μου και παίρνει τον όχτρο μου.
Δεν ήταν πώς παντρεύεται και παίρνει τον όχτρο μου,
μόν' ήταν πώς με κάλεσαν να πάω να στεφανώσω.
Με τί ποδάρια να σταθώ τα στεφάνια ν' αλλάξω!...

Η ΝΤΡΟΠΙΑΣΜΕΝΗ

—Μάννα, η καρδούλα μ' με πονει
κι' η μέση μου με σφάζει.
—Μαριώ μου να μη μάργωσες,
Μαριώ, μην πήρες κρύο,
—Μάννα μ' δεν είνε μάργωμα,
μάννα μ' δεν είνε κρύο,
παρά είνε ο πόνος του παιδιού.
—Σώπα, Μαριώ μ' και μην τό λες
και μην τό ξεστομίζης,
γιατι ταχιά 'ναι Κυριακή,
έργονται συμπεθέροι.
—'Αν έρθουν, καλώ, ήρθανε,
θάνε ταύλα να φάνε,
στολίστε τη μικρότερη
και στείλτε την να κάτση.
Εάλτε τραπεζία θλιθερά
και τα πεκίρια μαύρα.

Ο ΨΑΡΑΣ

Έγώ μαι του ψαρά παιδι και άτός μου ψαρολόγος,
Έρριξα τ' άγκιστράκι μου και πιάνω δυό υπαρομπούνα.
Τό 'να ήταν πλούσιο κι' άσχημο, τ' άλλο φτωχό κι' άραίο.
Κινάω πάω στην πλούσια να δω τό πλουσικό της,
πιάνει μου ηγανίζει αυγά, με μέλι και με μόχο,
πιάνει υού στρώνει στρώματα, χρυσά μαξιλαράκια.
Γέρνω, άγκαλιάζω κούτσουρο, φιλω δαυλι καμμένο.
Κινάω πάω στη φτωχιά να 'δω τό φτωχικό της,
πιάνει μου θράζει λάχανα, δίχως να ρίξη λάδι,
μου ηγανίζει κλούβια αυγά, δίχως να έχου μελι,
παίρνει υού στρώνει τάτζαλα παληά μαξιλαράκια.
Γέρνω, άγκαλιάζω μάλαμα, φιλω μαργαριτάρι!

ΑΠΙΣΤΙΑ

Μάννα μ' η άγάπη χώλιασε, δεν θέλει να μιλήση,
της όμιλω, δεν μου μιλεί, της κραίνω, δεν μου κραίνει,
μένα υού στρώνει χάρια μου κι' αυτήνε στο κρεθβάτι.
Τη υούχτα τα μεσάνυχτα, δώδεκα έχ' η ώρα,
άκούω τό κρεθβτατάκι της τριζει και λιανοτριζει.
Γά ταπουτοακια μ' έβγαλα κι' άγάλια-άγάλια πάω.
Άπλωσα τό χεράκι υου και θρηκα δυό κεφάλια,
τό ένα 'χει κατασάρ μαλλιά και τ' άλλο δυό πλεξούδες.
Και πίσ' ο μαύρος γύρισσε, σαν μηλο μαραμένο!

ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΗ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

Γραμματικό θαρέσσε σε μαυρομάτας πόρτα,
και πήγαινε τό είμα του σαν σιγανό ποτάμι.
Κι' η μάννα του τό μάζεσε κι' ένα χρυσό λαγινι
κι' η υάννα του, τοψ' μίλησε κι' η μάννα του, τοψ' λέει:
—Δεν στώπα, Γιούλη μ' μία φορά, δεν στώπα, Γιούλη, δύο,
άρνησου, γυιέ μ' τις άμορφες, άρνήσ' τις μαυρομάτες,
η μαυρομάτες θά σε φάν, η ρούσσεσ θά σε χάσουν.
—Άρνήσου, μάννα μ' τό σταρωό, κι' αυτή την έκκλησία,
τότε κι' εγώ θε' ν' άρνηθώ ρούσσεσ και μαυρομάτες.